
ELS VELS TEMPS

Tuli Márquez

TULI MÁRQUEZ (Barcelona, 1962) Llicenciat en Periodisme a la UAB. Promotor musical i mànager. Guionista de promots de TV3, creatiu realitzador a Via Digital, de Showtime, Palomitas i Canal Star. Copy-creatiu al departament de promots d'IB3. Autor de *L'endemà* (Edicions del Periscopi, 2013)

Els vells temps

Tània, Tània... Tània dels collons.

Truquen a mitja tarda, un col·lega, proposant d'anar a la presentació d'un llibre, un d'un fotògraf, conegut dels vells temps. Em mudo?, pregunto, abans de sortir, a la roba que penja, morta, dins de l'armari. Tampoc vaig a l'òpera, em dic. Serà anar i venir, hola i adeu, veure la gent que fa un munt que no veig ara que no corro per aquí. I el divendres que havia pensat que passaria veient la tele, pren el caire d'una mitja sortida. Anar i venir. Texans, camisa, jersei vermell, americana de pana marró i sabatilla esportiva.

El carrer em rep amb el trasbals de la ciutat que ensuma el final del dia i la imminència del cap de setmana. El trànsit que torna a casa s'atapeix i hi ha el canvi de guàrdia entre qui es retira i qui surt a esbravar-se. Potser sigui aquest el motiu del meu pas accelerat. Però hi ha alguna cosa més, un nus a la boca de l'estómac, per la gent que trobaré?, em pregunto.

Potser, pel temps que fa que no els veig. Però tampoc és això, crec. Deixo enrere l'estació de metro i l'avinguda, canvio la llum espetegant del carrer principal per la claror tèbia de les vies adjacents. Entre plataners i llambordes noto als peus la nit vehement que empeny cap als seus dominis. Afluixo la marxa, però igualment se'm tensa, com si ja hi volgués ser. Fujo de la nit? A les portes de bars i botigues de queviures s'hi concentra gent jove amb maneres d'estudiant per l'aire desimbolt i el riure sorollós; semblen celebrar la seva llibertat bevent, fumant i xerrant a grans veus. M'hi veig reflectit? La joventut em queda lluny, resumeixo. Enllà de la bardissa adolescent, s'estrenyen els carrers i les ombres van afegint-se una rere l'altra com treballadors d'una cadena. Alenteixo la marxa, però la gambada se m'allarga.

Des de la porta de la botiga, rebo la seva imatge com una plantofada als morros. La figura de sirena, els cabells castanys i llisos com acabats de planxar, les galtes desafiants, els llavis plens i una mica d'ombra als ulls. Texans, jersei gris de punt gruixut, jaqueta negra de pell i botines. Clienta o amiga?, em pregunto, i el nus de l'estómac estreny com buscant lligar la tensió pretèrita i el moment present. Si és amiga, no la recordo, rebo i observo. Volta amb desgana per les taules parades amb les novetats editorials, es mossega un llavi, s'agafa de la corretja de la bossa de mà que duu penjada d'una espatlla i tot el que veig m'agrada. La pal·lidesa del

rostre esdevé preàmbul d'una nuesa pura. Tomba i ballen les natges elàstiques quan canvia el pes del cos d'una cama a l'altra. Afegeixo al retrat uns ulls d'ambre que li atorguen expressió felina. També hi veig una certa ombra de tristesa o d'abandó, no sé d'on surt, però sé que hi és, com de desemparament, que li estava la imatge en un punt just que combina docilitat i altivesa. «M'agrada», em dic, quan dos col·legues de tota la vida surten a trobar-me de la sala d'actes de la llibreria.

La desconeguda és amiga d'una modista i una cuinera que conec de fa anys. Durant la presentació s'asseuen juntes a la primera fila de cadires mentre jo m'instal·lo al darrere amb aquells dos pesats que no paren de dir d'anar a sopar i entrompar-nos pels vells temps. Jo els dic que sí, però la mandra diu que no. Comença l'acte, xerra el presentador, xerra l'autor i els amics persisteixen a murmurar-me allò d'anar a fer un volt. Els parlaments s'allarguen i entretinc la mirada per la sala amb un què hi faig jo, aquí? ressonant a la closca. La nit desfila cap al desguàs quan la vista em topa amb la seva esquena, els cabells castanys escampats al damunt, la forma recollida del cos, el perfil blanc quan es tomba a comentar amb l'amiga cuinera. La nit pren de nou interès quan acaba l'acte i la veig alçar-se. Definitivament, m'agrada. Què faig? Quin seria el següent pas? El temps de la nit que engega s'escurça per moments per intentar res.

Esbrinar si té parella? O potser li van les dones, especulo sobre les amigues que l'acompanyen, o és bisexual, corregeixo i penso ja en les meves opcions. M'hi acosto, amb tot de ritmes diferents que m'agiten el cap.

Després de la compra del llibre i la signatura de l'autor, els amos de la botiga ofereixen vermut i unes xips. Els vasos van i venen, es buiden i s'omplen, i de la vintena que érem durant la presentació, en quedem deu: l'autor del llibre, l'amic i les dones respectives, les meves amistats i jo, la cuinera, la modista i ella. A la curta distància d'una rotllana, confirmo el volum del cos que em plau. També, el capteniment discret de les seves maneres. Despisto la mirada del got a la punta dels peus, però, amb el llibre presentat sota el braç, atenció i desig la busquen a cada ullada. El nas rodó i petit, la forma de maduixa de la boca, la caiguda esllanguida dels cabells i el gest de recollir-se'l rere una orella. Les fotografies del llibre combinen blanc i negre i color i susciten el repàs d'un passat comú; el vermut, begut amb ganes, arrossega records a la superfície i tots tenim alguna anècdota a compartir: la meva la provoca una foto en blanc i negre d'un terra farcit d'ampolles de cervesa buides. Tan bon punt la veig, reconec el moment: una matinada de diumenge de fa una pila d'anys, quinze com a mínim, vam acabar la trompa veient sortir el sol dalt d'un edifici de vint plantes.

—I llavors aquells dos, em sembla que eren el Xirla i el Víctor, aquell *mod* del barri de la Muntanya, van improvisar una gimcana amb l'escampall d'ampolles que vam muntar i un tricicle de nen que van trobar per allí tirat.

És ella qui ho explica amb una veu minsa. Hi era?, sento que pregunta la sorpresa. La miro i espero els seus ulls, la vull reconèixer, però ella s'entreté amb la foto del seu exemplar que sosté obert entre les mans. De seguida em fa l'efecte que força el temps, perquè sap que l'observo i perquè vol que persisteixi en mirar-la. Torno al terrat de la foto, a la matinada grisa amb aquells dos fent esses dalt del tricicle. Escolto el xisclé oxidat de l'andròmina, els riures beguts, les ampolles que van per terra, la busco en la gent que recordo, amistats de l'època que encara conservo i les que han anat desapareixent. Però no la trobo. La següent plana, que ella passa amb desdeny, mostra una altra escena d'aquell dia. Entre el cercle de gent que s'estreny al seu voltant, clisso la imatge desplegada a doble pàgina. En blanc i negre i en paper dur setinat, reconec alguns dels presents d'aquella matinada; asseguts a terra, semblen riure's del futur que els contempla des d'aquella sala d'actes.

Amb el llibre sota el braç, ens presentem i ens fem dos petons. Tània? Conec jo cap Tània? No. D'encaixar les mans un moment em quedo amb el tacte tendre de la pell; la mirada final somriguda que em dedica em carrega de

dubtes i d'indecisions. La conec? No. Després de la salutació, però, posa distància de nou entre nosaltres i torna amb les amigues. Del suau desplaçament del seu cos extrec un esbós eròtic de les seves possibilitats, d'aquí que el to de veu se'm tensi quan demano als col·legues pels seus plans, piquem, sopem, què fem?, aixeco la veu, suposo que perquè ella m'escolti. Del nostre rumiar, un dels amics es tomba cap a la cuinera i els pregunta què volen fer. Sopeu, piqueu, què feu?, s'interessa l'amic de l'autor, que proposa fer un mos. Al cas, la llibretera, una magra de cara xuclada i nas gran, fica cullerada i recomana el bar de l'altra banda del carrer. Com acostuma a passar, el comiat de l'autor amb la gent de la llibreria i de l'editorial s'allarga. Tirem cap a la sortida creuant converses del temps que feia que no ens vèiem. Jo m'estimo més callar; ella, seguir les amigues. L'espero a la porta i li cedeixo el pas. Agraeix el gest amb un cop de cap i un murmuri de llavis brillants.

En el ball de cadires d'una terrassa veïna, sento que em reclama quan veig que deixa la bossa de mà damunt la taula. Del gest, delicat i discret, entenc que marca el terreny com els animals fan amb el zel. Deixo fer al cor i m'infilto entre les seves amigues. A cop de riure i d'ocurrència, ocupo la cadira del seu costat esquerre, quan, de biaix, li caço un somriure. Pel que acabo de fer? Pel goig que li provoca el seu poder de seducció? De la meva indiferència postissa la veig

brillar com un miratge en aquell colze vulgar de la ciutat, brut de soroll i d'urgències mundanes. Algú improvisa una comanda d'una carta llardosa i de seguida la taula s'omple amb calamars, patates braves, croquetes i pernil, amb gots de vi blanc, negre i cervesa. La conversa va i ve del llibre; l'autor de les fotografies posa data als records que originen les planes d'un exemplar obert damunt la taula. Les fotos de la nit de les ampolles reapareixen i susciten una nova ullada entre ella i jo.

—Així que tu hi eres —dic, encara incrèdul. Ella assenteix, amb la boca plena—. Fa molts anys —comento.

—Molts —diu després d'empassar.

Uns quinze anys. El temps em rep amb els braços oberts d'una jungla espessa. De la nit de les ampolles, en conservo flaixos: l'Albert punxant ska, el Pei, que després es va matar fent escalada, ballant com un ventilador, el Grenyes i la seva colla de perilloso del Carmel, la porta d'accés al terrat que quedava encallada i obligava a passar de cantó, el sol brut de ciutat, els somriures que no s'acabaven, l'anar desfilant a dormir. Recordo algunes noies, però no tinc constància d'ella, no la trobo o no la sé veure. Si hi era, com és que no li vaig anar al darrere?, em dic, i la miro. Com l'abordo?, pregunta el desig tens. Un gel tenaç en les seves maneres imposa distància. Ho provo, oferint-li més vi negre. Al meu intent, ella esmola l'aire amb un cop d'ull i

la mica d'ombra que li carreguen les parpelles. Potser m'ha somrigut? Potser.

Al bar d'uns coneguts, en una rambla propera, la nit s'embala. Enardit per l'alcohol, el vermell sang de les parets constreny l'espai i només tinc ulls per a ella. El discjòquei fa sonar el «*Hey*» dels Pixies, i nosaltres responem «*been try to meet you*», cantant amb una sola veu des de la barra. Ella balla per a mi a la pista, un esquitx entre quatre taules, al centre del local; la veig cavalcar, blanca i nua, al trot de la cançó estrident i li crido aquell vers que diu que si em deixa, moriré. Ella es gronxa, elàstica i indiferent, al ritme dels tambors i em veig encadenat, cos amb cos, jo dins d'ella, ella dins meu, genolls, malucs i engonals fosos com una roca mil·lenària, som basalt, mica, marbre fred d'una estàtua incomprendible de plaer. Què hem de fer? Em tombo per demanar un altre gintònic quan noto l'erecció; el membre botit frega el mur del taulell, miro avall i en la penombra albiro el bony per sota de la cintura. Un fogot i l'imagino nu a la vista de tots, prest per a la feina. Mentre espero que em serveixin, m'arrambo al mostrador per amagar la protuberància i provo de desfer aquella inflor. Per l'esquerra un col·lega se'm penja de l'esquena i em recorda un anècdota viscuda, jo ric i faig que sí amb el cap, centrat, però, en aquella tibantor que em barra el pas. Els Pixies acaben i arrenquen Suede amb «*The Drowners*». El cambrer em lliura la copa; faig un glop, desitjant

que l'alcohol m'estovi. Llavors, com si la demanés, igual que una aparició fantasma, ella. Sense treure'm el got de la boca, la veig panteixar al meu costat, exhausta pel ball. L'hauria de convidar? O faré el ridícul? «És ara o mai», em sento dir, fora de mi. La miro, em mira i veig clar el senyal. Que què vol? Vodka amb llimona, demana amb un somriure relaxat. En la gesticulació noto que em sona, que la conec d'alguna cosa, un vestigi amagat al seu rostre m'obre la porta, però em manca algun detall. Amb el gintònic, tot minva, un pols estable entra i surt de la part baixa d'una tensió alta; fem sortir temes, ella és perruquera, jo li dic que sóc pilot, parlem de viatges, de política, de la ciutat; les nostres opinions encaixen, i els amics i les amigues entren i surten de la nostra conversa però no els veig ni escolto, són llampades en la nit vermella que ens encercla i busca la nostra rendició. Sonen Primal Scream i li caço una llambregada que em transmet el seu desig amb claredat. Torna a la pista de ball amb les amigues, del taulell percebo el seu pas elàstic com una nova proposició nua i blanca. Xerro amb els col·legues amb l'atenció centrada en ella. Sé que reclama un cos a cos, però decideixo fer-me esperar mentre faig un altre gintònic. A quarts de quatre, tanquem el bar.

El primer petó cau a unes poques cantonades del bar. M'ha dit que viu allà mateix, m'ha convidat al seu pis i jo li he dit que sí. Com gats, hem guardat la distància mentre

ens endinsàvem per un niu de carrers estrets, deixant en la foscor un silenci complaent que ens seguia les passes. Sense avís, l'he agafada d'una espatlla i l'he dut a la meva boca; a la meva llengua, respon la seva, i em lliura saliva calenta. Ens retorcem, rèptils, l'un dins l'altre, preàmbul de l'inevitable; enllaçats, fem un parell de passes i hi tornem, boca amb boca, a la vora d'un captaire que ronca la trompa damunt d'un matalàs blau. Jo l'agafo per les natges i ella m'estreny el cos amb el genoll dret fent un ganxo. Aviat et tindrè a dins, m'escolto quan l'observo, oberta i despentinada, i em veig agenollat i rendit davant del seu sexe. La follaria allà mateix, ho faria, abaixar-li els pantalons i penetrar-la contra la paret d'aquells dos contenidors. Però ara és ella qui mana i diu que m'espero, m'ho diu amb la veu suau, que ja arribem, em guia d'un braç cap a un portal d'alumini i vidre esmerilat, diu que no correm més del que podem, que ja tindrem temps. Ella cerca les claus a la bossa de mà i jo dic que sí a tot com un nen petit, només veig aquell blanc neu del coll que ara espetega sota el fluorescent d'un fanal, em dic que em beuré aquell got de llet d'un glop, que no deixaré cap engruna al plat, tot anirà avall i ja li ensumo l'olor de sexe que desprenen les seves calces molles. Ella obre i jo la segueixo per unes escales costerudes, ella tiba de mi i jo segueixo les butxaques de darrere del seu pantaló que semblen somriure la meva sort; vine, vine, em dirien si tinguessin celles, vine,

vine, parlen les natges llepant-se entre elles, vine, vine, canta el repic de les nostres passes en el buit de l'escala, vine, vine, grinyola la resistència de la bombeta nua que ens il·lumina. Vaig, vaig, diu el tren que duc a dins, recte cap al túnel.

No hi ha preàmbuls, ni cafès amables ni copes ni demores. De la cantonada d'un saló, un sofà color bordeus de dues places reclama la nostra presència amb la boca oberta. Cap allà l'arrossega la meva impaciència, quan ella em planta les mans al pit i demana calma. Em menjo les seves paraules, les empasso a cop de llengua. Caiem, ella a sota, jo al damunt, les meves mans tiben de la seva roba, ella riu i xiuxiueja, jo planto petons allà on hi veig carn, ella insisteix a mormolar com si volgués compartir amb mi alguna cosa. Cada vegada que diu, rep als llavis la meva boca. D'una nova embranzida, volen les nostres jaquetes; d'una pausa, ens sentim respirar, esverats; del tambor de la seva pell, escolto les seves cames obertes reclamant-me. Sona un t'haig de dir una cosa mentre van fora el jersei de punt i la samarreta blanca que trobo a sota. Doncs, ja m'ho diràs després, i torno amb la seva pell tendra, però és que és important, diu, però ja sóc amb els seus mugrons, durs com pedres. Més important que això, no crec, dic, i li aferro les natges i provo d'obrir-li el pantaló. Espera, crida, i s'incorpora. Cara a cara, trobo al davant uns trets endurits que em retornen l'aire familiar que li he vist abans. Passa res?, demano, tens la regla?, però nega. Alguna

cosa no rutlla, un núvol de silenci ocupa l'espai i sento com la passió s'escola d'aquell menjador de joguina. Li enllaço la cintura i busco el motiu en la seva mirada; trobo una expressió sobtada de tristesa fugint dels meus ulls. Digues, insisteixo. Diu que no amb el cop de cap més sexy del món. Llavors?, dic. Em mira de baix a dalt rere el serrell castany i les pestanyes, m'encara amb un somriure, m'agafa de la barbata i em fa el petó més dolç que m'han fet mai a la vida. Quan se separa de la meva cara, torna el fantasma que fa estona em ronda. Somriu i és quan trobo a faltar alguna cosa en aquell rostre de sirena, unes dents sortides rere dels llavis, potser?, per acabar de quadrar el retrat. Però no veig res més, perquè ara és ella qui pren la iniciativa i em mena cap al seu pit. Gemega quan m'empasso de nou els seus mugrons, un plany llarg i humit per cada llepada i per cada mossegada mentre em busca el sexe dins del pantaló, un altre gemec quan davallo per la seva panxa de marbre i noto que em descorda la bragueta. Amb la passió restablerta, llisco cap a la ve baixa de la cremallera oberta del pantaló. Un fes-m'ho i un vaig encenen els fanals en aquell espai curt dels nostres coses encaixats, els llavis arriben al pubis que sobresurt, ocult darrere la tela d'unes calces blanques. Llavors una estrebada d'ella al meu membre m'alça el cap del lloc. Creuem una mirada, jo agenollat damunt d'ella, ella estesa al sofà al meu darrere. «Fes-m'ho», somriu de plaer amb aquelles

dents corregides pel temps que ara surten a trobar-me. Tiba del meu membre i jo responc tirant avall el pantaló. Quan trobo allò seu inesperat entre les cames, quadra tot. La nit sencera, les fotos de les ampolles, la seva veu explicant-se, l'altra foto d'un grup d'amics d'aquella mateixa nit, un al costat de l'altre, amb aquell rosset que semblava amagar-se en un cantó de la doble plana, el de les dents sortides i els ulls de gat de qui no vam tornar a saber res més. Totes les cabòries queden concentrades en aquell gland rosat que ara em mira, moll i atent al meu següent moviment. Ell era ella, cantaria Lou Reed si encara fos viu. Però és mort i jo estic sol davant d'allò. Què havia de fer?, us preguntareu; què hauríeu fet vosaltres?, us demano jo. Després de tota la nit buscant-la i fent-li la gara-gara, m'havia d'acomiar a la francesa? Arribats fins aquí, tancar els ulls i donar-ho tot, ves per on.